

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.01.2014, sen. zn. 29 NSČR 5/2014, ECLI:CZ:NS:2014:29.NSČR.5.2014.1

Číslo: 61/2014

Právní věta: Jestliže insolvenční soud prohlásil konkurs na majetek dlužníka, a toto rozhodnutí nabylo právní moci, odmítne dlužníkův návrh na povolení oddlužení jako podaný někým, kdo k němu nebyl oprávněn (§ 390 odst. 3 insolvenčního zákona), bez zřetele k tomu, zda dlužníkovi uplynula lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.01.2014

Spisová značka: 29 NSCR 5/2014

Číslo rozhodnutí: 61

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Oddlužení, Způsob řešení úpadku

Předpisy: § 148 IZ

§ 149 IZ ve znění do 31.12.2013

§ 390 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 5. 12. 2012 odmítl M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále též jen „insolvenční soud“) návrh dlužnice na povolení oddlužení.

Insolvenční soud vyšel z toho, že:

- 1) Insolvenčním návrhem ze dne 27. 3. 2012 insolvenčního navrhovatele RP, a. s., bylo zahájeno insolvenční řízení, v němž se insolvenční navrhovatel domáhal zjištění úpadku dlužnice.
- 2) Usnesením ze dne 23. 5. 2012 insolvenční soud vyzval dlužnici, aby se ve věci písemně vyjádřila. Usnesení, které bylo dlužnici doručeno dne 31. 5. 2012, neobsahovalo poučení ve smyslu ustanovení § 390 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), o možnosti podat návrh na povolení oddlužení.
- 3) Usnesením ze dne 2. 11. 2012, které nabylo právní moci dne 24. 11. 2012, insolvenční soud zjistil úpadek dlužnice a prohlásil konkurs na její majetek.
- 4) Dlužnice podala dne 26. 11. 2012 návrh na povolení oddlužení.

Na tomto základě insolvenční soud - cituje ustanovení § 389 odst. 1, § 390 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 39/2012 (jde o usnesení ze dne

26. 6. 2012, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročník 2013, pod číslem 98, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné též na webových stránkách Nejvyššího soudu) - uzavřel, že skutečnost, že se dlužníkovi nedostalo řádného poučení (o možnosti podat návrh na povolení oddlužení), je důvodem, aby se dlužník odvoláním domáhal zrušení rozhodnutí soudu o prohlášení konkursu. V situaci, kdy dlužnice nepodala odvolání proti rozhodnutí o prohlášení konkursu ze dne 2. 11. 2012, nabylo toto rozhodnutí právní moci. Proto insolvenční soud návrh dlužnice na povolení oddlužení podaný dne 26. 11. 2012 odmítl jako opožděný.

K odvolání dlužnice V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 29. 8. 2013 rozhodnutí insolvenčního soudu potvrdil.

Odvolací soud zdůraznil, že pro posouzení důvodnosti odvolání je rozhodující odpověď na otázku, zda v případě, kdy ke zjištění úpadku fyzické osoby a k prohlášení konkursu na její majetek na návrh věřitele došlo bez poučení dlužníka o právu podat návrh na povolení dlužení, představuje pravomocné rozhodnutí o prohlášení konkursu překážku, která brání vyhovět návrhu na povolení oddlužení, resp. se jím zabývat.

Vycházejí z usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 39/2012 a z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2011, sen. zn. [29 NSČR 12/2011](#), uveřejněného pod číslem 110/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 110/2011“), odvolací soud dovodil, že otázkami souvisejícími s poučovací povinností insolvenčního soudu podle § 390 odst. 1 insolvenčního zákona se soud může zabývat jen v rámci řízení, v němž je řešena otázka předpokladů pro prohlášení konkursu na dlužníkovu majetek, tj. před vydáním rozhodnutí o způsobu řešení úpadku, nebo poté v rámci řízení o odvolání dlužníka proti usnesení soudu o prohlášení konkursu.

Dále uzavřel, že tvrdí-li dlužnice, že není osobou, u které je řešení jejího úpadku oddlužením vyloučeno (není podnikatelkou), z čehož dovozuje, že se jí mělo dostat poučení o jejím právu podat návrh na povolení oddlužení, a protože se tak nestalo, lhůta k podání návrhu jí dosud neuplynula, mohla tuto argumentaci účinně prosazovat jen v rámci odvolání proti rozhodnutí o prohlášení konkursu na její majetek. Neučinila-li tak (a usnesení o prohlášení konkursu nabylo právní moci), bude její úpadek řešen konkursem s nezvratným závěrem, že nebyl podán včasný návrh na povolení oddlužení.

Proti usnesení odvolacího soudu podala dlužnice dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, tvrdíc, že napadené usnesení je v otázce výkladu ustanovení § 389 odst. 1 a § 390 odst. 1 insolvenčního zákona v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, a požadujíc, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

Dovolatelka zdůrazňuje, že se jí nedostalo řádného poučení o možnosti podat návrh na povolení oddlužení, přestože neexistovaly žádné důvody pro to, aby insolvenční soud nabyt přesvědčení, že je podnikatelkou. Z toho s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 39/2012 dovozuje, že jí nemohla uplynout lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení. Konstruuje-li odvolací soud (shodně s insolvenčním soudem) jako podmínku pro včasné podání návrhu na povolení oddlužení i podání odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu o zjištění úpadku a prohlášení konkursu, jde o podmínku, která nevyplývá z insolvenčního zákona, nelze ji dovodit z jeho jednotlivých ustanovení a naprosto nereflektuje úpravu obsaženou v § 390 odst. 1 insolvenčního zákona. Dovolatelka má za to, že je nerozhodné, zda podala odvolání proti rozhodnutí o zjištění úpadku a prohlášení konkursu, když konkurs je pouze jedním ze způsobů řešení úpadku. Z žádného ustanovení insolvenčního zákona nevyplývá, že by pravomocné usnesení o zjištění úpadku a prohlášení konkursu na majetek dlužníka bránilo dlužníku (za situace, kdy nebyl řádně poučen podle § 390 odst. 1 insolvenčního zákona) v podání důvodného návrhu na povolení oddlužení.

Nejvyšší soud dovolání zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 12. 2013 (tj. naposledy ve znění zákona č. 185/2013 Sb.).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona se pro insolvenční řízení použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí v této věci jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Dovolání v této věci je přípustné dle ustanovení § 237 o. s. ř., když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 389 insolvenčního zákona dlužník, který není podnikatelem, může insolvenčnímu soudu navrhnout, aby jeho úpadek nebo jeho hrozící úpadek řešil oddlužením (odstavec 1). Jiná osoba než dlužník není oprávněna návrh na oddlužení podat (odstavec 2).

Dle ustanovení § 390 insolvenčního zákona návrh na povolení oddlužení musí dlužník podat spolu s insolvenčním návrhem. Podá-li insolvenční návrh jiná osoba, lze návrh na povolení oddlužení podat nejpozději do 30 dnů od doručení insolvenčního návrhu dlužníku; o tom musí být dlužník při doručení insolvenčního návrhu poučen (odstavec 1). Návrh na povolení oddlužení podaný opožděně nebo někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, insolvenční soud odmítne rozhodnutím, které doručí dlužníku, osobě, která takový návrh podala, insolvenčnímu správci a věřitelskému výboru. Odvolání může podat pouze osoba, která takový návrh podala (odstavec 3).

Podle ustanovení § 148 insolvenčního zákona insolvenční soud spojí s rozhodnutím o úpadku rozhodnutí o prohlášení konkursu, je-li dlužníkem osoba, u které tento zákon vylučuje řešení úpadku reorganizací nebo oddlužením (odstavec 1). Jestliže dlužník společně s insolvenčním návrhem podá návrh na povolení oddlužení, spojí insolvenční soud s rozhodnutím o úpadku i rozhodnutí o způsobu řešení úpadku (odstavec 3).

Dle ustanovení § 149 odst. insolvenčního zákona, nejde-li o případ podle § 148, rozhodne insolvenční soud o způsobu řešení úpadku samostatným rozhodnutím vydaným do tří měsíců po rozhodnutí o úpadku; nesmí však rozhodnout dříve než po skončení schůze věřitelů svolané rozhodnutím o úpadku (odstavec 1). Odstavec 1 se nepoužije, jestliže dlužník podal návrh na povolení oddlužení v insolvenčním řízení zahájeném na základě insolvenčního návrhu jiné osoby; v takovém případě rozhodne insolvenční soud o způsobu řešení úpadku samostatným rozhodnutím vydaným do třiceti

dnů po rozhodnutí o úpadku (odstavec 2).

V usnesení sen. zn. 29 NSČR 39/2012, na které odkazovaly oba soudy i dovolatelka, Nejvyšší soud při výkladu ustanovení § 389 a § 390 odst. 1 insolvenčního zákona vysvětlil, že není-li dlužník podnikatelem, je sanačním způsobem řešení jeho úpadku oddlužení. Závěr, že tento způsob řešení úpadku je vyloučen, je možno přijmout především tehdy, nepodá-li dlužník, jako jediná k tomu oprávněná osoba, návrh na povolení oddlužení v době stanovené insolvenčním zákonem, konkrétně ve lhůtách vymezených ustanovením § 390 odst. 1 insolvenčního zákona. Dlužníku, jenž není insolvenčním navrhovatelem, počíná běžet lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení za současného splnění dvou předpokladů: věřitelem podaný insolvenční návrh byl doručen dlužníku a dlužníku se dostalo poučení, že v zákonem určené třicetidenní lhůtě (v poučení uvedené) může podat návrh na povolení oddlužení.

Uvedené Nejvyšší soud shrnul tak, že dlužníku, jemuž se dostalo řádného poučení o možnosti podat návrh na povolení oddlužení ještě před doručením věřitelského insolvenčního návrhu, začne běžet třicetidenní lhůta k tomuto úkonu určená zákonem až ode dne doručení insolvenčního návrhu. Dlužníku, jemuž byl doručen věřitelský insolvenční návrh, aniž se mu současně dostalo řádného poučení o možnosti podat návrh na povolení oddlužení, pak začne běžet třicetidenní lhůta k tomuto úkonu určená zákonem až ode dne, kdy se mu dostane řádného poučení.

Tamtéž Nejvyšší soud dodal, že námitka, podle níž dlužník (který není podnikatelem a nemá dluhy z podnikání) nebyl řádně poučen o možnosti podat návrh na povolení oddlužení, je způsobilá zpochybnit předpoklad, z něhož vychází rozhodnutí o prohlášení konkursu, a sice že dlužníkův úpadek nelze řešit jinak než konkursem (k předpokladům pro vydání rozhodnutí o prohlášení konkursu potud odkázal na R 110/2011).

Na uvedených závěrech nemá Nejvyšší soud důvod cokoliv měnit ani v nyní projednávané věci. Na rozdíl od dovolatelky však nemá za to, že by napadené rozhodnutí bylo s těmito závěry v rozporu. Dovolatelka totiž pomíjí, že Nejvyšší soud se výkladem ustanovení § 390 odst. 1 insolvenčního zákona zabýval (dosud) jen při posuzování dovolání dlužníka proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení insolvenčního soudu o prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

Možnost, aby Nejvyšší soud tyto závěry doplnil a výslovně se vyjádřil k tomu, zda pravomocné rozhodnutí o prohlášení konkursu brání dlužníku v tom, aby se úspěšně domohl řešení svého úpadku oddlužením, tvrdí-li, že mu dosud neuplynula lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení, se naskýtá právě v této věci.

Nejvyšší soud předesílá, že již v důvodech usnesení ze dne 29. 4. 2010, sen. zn. [29 NSČR 30/2009](#), uveřejněného pod číslem 14/2011 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, zdůraznil, že pro insolvenční řízení nelze bez dalšího (automaticky) přejímat judikatorní závěry ustavené při výkladu zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (a to především proto, že insolvenční zákon obsahuje poměrně podrobná procesní pravidla, jež je třeba vnímat v jejich komplexnosti a jejichž pojetí ne vždy /a to zpravidla záměrně/ odpovídá tomu, jak bylo v obdobné procesní situaci postupováno za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání). To nicméně neplatí pro závěry formulované v konkursních poměrech k charakteristice konkursního řízení. Také insolvenční řízení se člení na několik relativně samostatných částí, a proto i pro ně jsou mutatis mutandis uplatnitelné závěry, které Nejvyšší soud zformuloval pro poměry zákona o konkursu a vyrovnání např. v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. [29 Cdo 2917/2007](#), uveřejněném pod číslem 42/2010 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 42/2010“).

V něm Nejvyšší soud dovodil, že pro konkursní řízení je charakteristické, že se člení na několik relativně samostatných fází. První, přípravná fáze, počíná podáním návrhu na prohlášení konkursu a končí prohlášením konkursu, druhá, realizační fáze, se v době od prohlášení konkursu do podání

konečné zprávy správcem konkursní podstaty pojí s přihlašování pohledávek věřitelů, zjišťováním majetku patřícího do konkursní podstaty a zpeněžováním tohoto majetku a třetí, závěrečná fáze, počínající rozvrhovým usnesením, zahrnuje vlastní rozvrh výtěžku zpeněžení majetku konkursní podstaty mezi věřitele a zrušení konkursu. Tyto fáze se zpravidla uzavírají rozhodnutími, jež činí některé (byť chybné) kroky a postupy v konkursu nevratnými. I uvnitř jednotlivých fází konkursního řízení pak lze nalézt procesní situace a procesní úkony, jejichž zmeškání (nebo i jen prosté opakování) je uskutečnitelné a zhojitelné jen s obtížemi nebo vůbec (to je mimo jiné dáno i četností /mnohostí/ účastníků konkursního řízení, které lze v této souvislosti zjednodušeně leč přiléhavě charakterizovat jako „hromadnou exekuci“).

Tamtéž Nejvyšší soud doplnil, že v zákoně o konkursu a vyrovnání se tento princip projevuje kupříkladu úpravou obsaženou v § 66b odst. 4 ZKV (znemožňující prominutí zmeškaných lhůt) nebo v § 45 odst. 1 ZKV, části věty za středníkem deklarovanou nevratností (platností a účinností) úkonů provedených v průběhu konkursu i po jeho zrušení (lhostejno, z jakých důvodů ke zrušení došlo). K tomu pro insolvenční řízení (obdobně a přesněji) poukázal na ustanovení § 83 insolvenčního zákona, jež určuje, že prominutí zmeškání lhůty v insolvenčním řízení není přípustné a že totéž platí, jde-li o zmeškání soudního jednání, včetně zmeškání schůze věřitelů nebo přezkumného jednání.

Uvedená charakteristika v základních rysech odpovídá i poměrům insolvenčního řízení, s tím však, že jednotlivé fáze insolvenčního řízení nejsou totožné s fázemi konkursního řízení dle zákona o konkursu a vyrovnání. Nejpodstatnějším rozdílem je nepochybně to, že první, přípravná, fáze insolvenčního řízení, končí rozhodnutím, které předchází právní úprava neupravovala, a to rozhodnutím o úpadku (není-li řízení skončeno takzvaným jiným rozhodnutím o insolvenčním návrhu, k tomu viz § 142 a § 108 odst. 3 insolvenčního zákona). Dalším významným rozdílem pak je, že realizační fázi (která je v insolvenčním řízení fází třetí), předchází fáze řízení, v níž se rozhoduje o způsobu řešení úpadku.

Přes tyto odlišnosti považuje Nejvyšší soud za podstatné (a v dané věci i rozhodující pro posouzení důvodnosti dovolání), že i pro poměry insolvenčního řízení je plně uplatnitelný závěr, podle něhož se jednotlivé fáze řízení zpravidla uzavírají rozhodnutími, jež činí některé (byť chybné) kroky a postupy (v dalším průběhu řízení) nevratnými. I uvnitř jednotlivých fází řízení pak lze nalézt procesní situace a procesní úkony, jejichž zmeškání (nebo i jen prosté opakování) je uskutečnitelné a zhojitelné jen s obtížemi nebo vůbec.

Z takto ustavených východisek je nutno pohlížet i na závěry formulované Nejvyšším soudem v usnesení sen. zn. 29 NSČR 39/2012 při výkladu ustanovení § 390 odst. 1 insolvenčního zákona. Námitka, podle níž u dlužníka dosud není vyloučeno oddlužení jako způsob řešení úpadku, neboť mu nepočala běžet lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení, má své místo (a může být důvodná) pouze v druhé fázi insolvenčního řízení, která je určena k tomu, aby v ní bylo rozhodnuto o způsobu řešení úpadku u dlužníka, u něhož byl zjištěn úpadek, a která končí právě rozhodnutím o způsobu řešení úpadku.

Povahou insolvenčního řízení (zjevně motivovanou snahou o rychlý a hospodárný průběh řízení - § 5 písm. a/ insolvenčního zákona) je dáno, že tato druhá fáze řízení nemusí probíhat samostatně až po skončení fáze první (přípravné), ale že při splnění zákonem stanovených podmínek (§ 148 insolvenčního zákona) může být rozhodnuto o způsobu řešení úpadku současně s rozhodnutím, jímž insolvenční soud rozhodne o úpadku dlužníka.

To však nic nemění na tom, že i v případě, kdy je o způsobu řešení úpadku rozhodnuto současně s rozhodnutím o úpadku, platí, že v další fázi řízení (jde o třetí fázi, realizační, kdy se provádí přijatý způsob řešení úpadku) nelze zpochybňovat správnost rozhodnutí, jímž se uzavírá některá z předchozích fází řízení (fáze přípravná a fáze, v níž se rozhoduje o způsobu řešení úpadku), byť by

snášené argumenty (byly-li by uplatněny v té fázi řízení, v níž měly zaznít) jinak byly způsobilé přivodit změnu či zrušení vydaného rozhodnutí.

Na těchto východiscích (byť v odůvodnění výslovně nezmněných) je ostatně založeno i R 110/2011, v němž Nejvyšší soud vysvětlil, že výrok o prohlášení konkursu na majetek dlužníka je sice výrokem závislým na rozhodnutí o dlužníkově úpadku, avšak že tato závislost se projevuje (jen) tím, že bez předchozího vydání rozhodnutí o úpadku dlužníka nemůže být vydáno ani rozhodnutí o prohlášení konkursu a že zrušení rozhodnutí o úpadku vede automaticky též ke zrušení souběžně (§ 148 odst. 1 insolvenčního zákona) nebo následně (§ 149 odst. 1 insolvenčního zákona) vydaného rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka. Opravný prostředek proti rozhodnutí o prohlášení konkursu však nemůže uspět, spočívá-li na argumentech, jejichž prostřednictvím jsou zpochybněny (jen) předpoklady pro vydání rozhodnutí o úpadku. To je zjevné tam, kde rozhodnutí o úpadku nebylo příslušným opravným prostředkem vůbec zpochybněno, nebo tam, kde dlužník opravné prostředky proti rozhodnutí o úpadku již neúspěšně vyčerpал.

Promítnuto do poměrů projednávané věci to znamená, že dovolatelka mohla (a měla) svou argumentaci, podle níž jí vůbec nepočala běžet lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení, z čehož dovozuje, že možnost řešit její úpadek oddlužením dosud není vyloučena, uplatnit nejpozději v rámci opravných prostředků, které měla k dispozici proti rozhodnutí o prohlášení konkursu. Pouze jejich prostřednictvím mohla zvrátit insolvenčním soudem přijatý způsob řešení jejího úpadku (konkurs), s nímž nesouhlasí, a prosadit způsob jí preferovaný (oddlužení). Jelikož tak neučinila, je rozhodnutí o způsobu řešení jejího úpadku konkursem v dalších fázích insolvenčního řízení již nezvratné.

Jinak řečeno, výrok usnesení, jímž insolvenční soud rozhodne o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, je ve shodě s ustanovením § 4 odst. 2 insolvenčního zákona rozhodnutím o způsobu řešení úpadku dlužníka. Jestliže takové rozhodnutí nabude právní moci (lhostejno, zda proto, že proti němu nebylo podáno odvolání, nebo proto, že je odvolací soud shledal věcně správným) nelze přijmout další (souběžné) rozhodnutí o jiném způsobu řešení úpadku dlužníka, bez zřetele k tomu, že dlužníku dosud neuplynula lhůta k podání návrhu na jiný způsob řešení úpadku. Usnesení o prohlášení konkursu v sobě vždy zahrnuje závěr, že úpadek dlužníka není možné řešit některým ze sanačních způsobů řešení úpadku dlužníka (reorganizací nebo oddlužením) a nabude-li usnesení o prohlášení konkursu právní moci, nelze instanční přezkum takového závěru (lhostejno, zda chybného) obcházet návrhem, aby soud přijal další (jiné) rozhodnutí o způsobu řešení úpadku dlužníka (jeho prostřednictvím by nebylo možné odklidit pravomocné rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka).

Úsudek soudů nižších stupňů lze v dotčeném ohledu korigovat (bez vlivu na výsledek dovolacího řízení) jen potud, že v popsané situaci není důvod odmítnout návrh na povolení oddlužení jako opožděný, nýbrž (opět ve shodě s § 390 odst. 3 insolvenčního zákona) jako podaný někým, kdo k němu již není oprávněn (jelikož jde o osobu /dlužníka/, jejíž úpadek již je pravomocně řešen jiným způsobem).

Lze tedy shrnout, že prohlásil-li insolvenční soud konkurs na majetek dlužníka, a toto rozhodnutí nabylo právní moci, odmítne dlužníkův následně podaný návrh na povolení oddlužení jako podaný někým, kdo k němu nebyl oprávněn (§ 390 odst. 3 insolvenčního zákona), bez zřetele k tomu, zda dlužníku uplynula lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení.

Dovolatelce se tak nepodařilo zpochybnit správnost napadeného usnesení. Nejvyšší soud proto zamítl dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř.